

ตอนที่ ๘

พินัยกรรมริษยา

ในที่สุด ยศกร ได้เขียนพินัยกรรม จัดสรรทรัพย์สินสมบัติที่มีอยู่ ส่วนหนึ่งให้ จันทน์ และ ลูก เพื่อชดเชยสิ่งที่ตนทำผิดพลาดไป เมธาวรรณก็ได้ตามส่วน การจัดการมรดกทั้งหมด ให้เป็นหน้าที่ของ ทนายบุญยืน ข้อความในพินัยกรรม มีเพียงยศกรกับทนายบุญยืนเท่านั้นที่รู้

ไพริษยา ของเมธาวรรณ เริ่มผจญจนทนไม่ได้ เมื่อรู้ว่ายศกร ได้เขียนพินัยกรรม และมอบให้กับทนายไว้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว เธอรู้สึกสังหรณ์ว่า เธออาจไม่ได้รับความเป็นธรรม เมธาวรรณขับรถไปถึงสำนักงานทนายความ และขอเข้าพบทนายบุญยืน เป็นการด่วน

“นี่คุณทนาย ดิฉันขอดูพินัยกรรมหน่อย”

“เห็นจะไม่ได้หรอกครับคุณ พินัยกรรมจะถูกเปิดก็ต่อเมื่อ ท่านพ่อเมืองเสียชีวิตลง”

“แล้วฉันจะรู้ได้อย่างไร ว่าในนั้นเป็นข้อความที่สามีดิฉันเขียนไว้จริง”

“ก็ต้องรอครับ ผมทำอะไรไม่ได้ แต่เอ๊ะ! คุณ
อยากรู้ไปทำไมครับ?”

“เปล่า! เปล่าหรอก ก็อยากรู้ ในฐานะฉันเป็น
ภรรยาท่าน และก็เป็นภรรยาคนเดียว”

“ก็นั่นสิครับ ก็ในเมื่อ คุณเป็น—” ทนาย สะดุด
คำพูด และย้ำต่อ “ภรรยาคนเดียวของท่าน แล้ว
ทรัพย์สินสมบัติจะตกเป็นของใครล่ะครับ เห็นจะไม่
พ้นตัวคุณและลูก นอกเสียจากว่า—”

“นอกเสียจาก อะไร?”

“ถ้าท่านมีผู้สมควรได้รับมรดกอื่นอีก อันนี้ผม
ไม่แน่ใจครับ ผมมีหน้าที่รักษาพินัยกรรมให้ท่าน ก็
เท่านั้นเอง ขอโทษครับ ผมมีนัดสำคัญกับ
ลูกความผม”

ทนายบุญยืน ไค้งตัวนิดหนึ่ง เพื่อให้เกียรติ
ท่านผู้หญิง ในฐานะภรรยาท่านผู้ว่านครวิชัยยศ
ก่อนผลัดจากไป เมฆาวรรณ เดินออกจาก
สำนักงานทนายความ ด้วยอารมณ์ขุ่นมัว นำ
เสียดายความสวยของเธอ ที่เหมือนถูกเหล่าปีศาจ
แม่มดอะไรพวกนั้นเข้าสิง

“นั่งจันทน์ กับ ลูกของมัน จะต้องได้ทรัพย์สิน
สมบัติมากกว่าเราแน่เลย” เมฆาวรรณ คิดในใจ

มันก็เหมือนนิยายน้ำเน่า คาคเตาได้ไม่ยาก
 เมียน้อยคือตัวมิชยา เมียหลวง เป็นนางเอก ผู้
 รักษาภาพความสงบเสงี่ยม ให้ผู้นำสงสาร ผัวคน
 เดียว เป็นคนกลาง แก้ปัญหาอะไรไม่ได้ ปล່อยให้
 ตัวมิชยา เป็นฝ่ายรุกราน ถูกความโลภเข้า
 ครอบงำ แสดงความร้ายกาจ ออกมานอกหน้า
 ก่อเรื่องราว เร้าอารมณ์คนดู ให้รู้สึกตื่นเต้น
 หมั่นไส้ สงสาร ... นี่แหละนะ ละครชีวิต!

เมื่อกลับมาถึงบ้าน เมธาวรรณ เดินตรงเข้าไป
 หา ยศกร ซึ่งนอนป่วยเหมือนคนไร้สติ อยู่ในห้อง
 โดยไม่ฟังเสียงห้ามของพยาบาล ที่คอยกันมิให้คน
 รบกวน

“นี่ คุณพี่ วรรณเป็นเมียพี่นะ วรรณต้องรู้สิ
 ว่าวรรณกับลูก อยู่ในฐานะอะไร แล้วนั่งจันทน์
 มันอยู่ในฐานะอะไร จนปานนี้ คุณพี่ยังจะไปอาศัย
 อารมณ์มันอีกเหอะ มันอาจตายไปแล้วก็ได้ ใครจะ
 ไปรู้”

ไม่คิดว่า เมธาวรรณ จะซุกเรื่องเก่าในอดีต
 ขึ้นมา ตอกย้ำให้เจ็บปวด ยศกร มองหน้าภรรยา
 เหมือนคนไร้วิญญาณ แต่ภายในดวงตา ซ่อน
 ความหมายลึกซึ้ง ล้ำลึก สมเพช เข็ดหลาบ และ
 สงสาร มันปะปนกัน จนแยกไม่ออก คนที่มีจิตใจ

ไว้เมตตา อย่างเมฆาพรรณ ไม่อาจมองเห็นได้ เขา
คิดผิดที่มอบความรัก ให้กับผู้หญิงคนนี้ตั้งแต่แรก
มีเพียงสิ่งเดียว ที่เขาตัดไม่ขาด ก็คือ อณูสาวที่เกิด
กับเมฆาพรรณ เขาหวังว่า สิ่งที่เขาตัดสิ้นใจในวัน
ทำพินัยกรรม คงจะไม่ผิดพลาด สำหรับลูกไบเตย

น้ำตาของยศกร ค่อยๆ หลั่งออกมาจาก
ดวงตา แทนคำขอโทษ ในเวลานี้ เขาทำได้ดีที่สุดใน
เพียงเท่านั้น เขารู้สึกผิดต่อจันทน์ เข้าใจในความรัก
บริสุทธิ์ของเมียรัก แต่มันก็สายไปแล้ว ระหว่าง
ความรับผิดชอบ กับ ความรักแท้ เขารู้แล้วว่า
ความรัก ความซื่อสัตย์ คือสิ่งสำคัญที่สุดของชีวิต
มันเป็นความผิดพลาดของเขา ที่อ้างเอาความ
รับผิดชอบ มาเป็นเหตุผล ยอมรับ เมฆาพรรณ
นางปีศาจร้าย มาเป็นภรรยาอีกคน เขาคิดผิดไป
จริงๆ

อาการป่วยของ พ่อเมืองยศกร ทูลลงเป็น
ลำดับ มีโรคร้ายแทรกซ้อนหลายโรค น้ำท่วมปอด
หัวใจหยุดเต้น ไตไม่ทำงาน เครื่องมือแพทย์ไม่อาจ
ยืดอายุต่อไปได้ หมอดูทางเยียวยาของแพทย์
ท่านถึงแก่อสัญกรรม ด้วยวัยเพียง ๔๕ ปีเศษ
ท่ามกลางคนใกล้ชิด และทนายผู้รู้ใจ แม่นวลกับ
แม่ปราง แม่บ้านผู้ซื่อสัตย์ เศร้าโศกเสียใจอย่าง

สุดซึ่ง ที่ต้องมาสูญเสียเจ้านายไปอีกคน ถ้าคุณ
ผู้หญิงจันทน์ ยังอยู่ที่นี้ คุณผู้ชายคงไม่ทรุดโทรม
เร็วอย่างนี้

เมธาวรรณ มัวไปประเวงข้างนอก เธอจึงเป็น
คนสุดท้าย ที่รู้เรื่องการตายของสามี เธอรีบวิ่งเข้า
มาในห้อง ท่ามกลางบรรยากาศเศร้าโศกเสียใจ
ของแขกผู้มาเยี่ยมดูใจ ซึ่งยืนอยู่รายรอบของร่าง
ไร้วิญญาณของพ่อเมือง ไม่มีใครรู้ว่า อากา
ร็องให้พุ่มพายของเธอ ที่ทราบข่าวอันเศร้า
สะเทือนใจครั้งนี้ เป็นเพราะเธอเสียใจที่สามีตาย
หรือเพราะสาเหตุอื่นกันแน่

“โฮ ... ฮือ... คุณพี่ คุณพี่ขา ทำไมต้องรีบจาก
น้องไปเร็วอย่างนี้ ลูกไบเตยยังเด็กอยู่เลย คุณพี่
รีบจากน้องไป แล้วน้องกับลูกจะอยู่ยังไง ฮือ! ...
ฮือ!” เมธาวรรณ พุดคร่ำครวญไม่หยุด ท่ามกลาง
สายตาที่เฉยเมยของทุกคน “หมอ หมอ ช่วยทำ
อะไรสักอย่างสิ” เธอหันหน้าไปขอรับหมอ และ
เขย่าศพของยศกร พร้อมกับน้ำตาไหลพราก

แม่นวล จึงเข้าไปปลอบ พยายามจะพุงให้
เธอออกไปจากห้อง เพื่อไปสงบสติอารมณ์ แต่เธอ
กลับฮึดฮัด

“แกดูแลคุณผู้ชายยังไง ถึงปล่อยให้เป็นอย่าง
นี้ ห่า อึนวล อึปราง”

“หมขอช่วยจนสุดความสามารถแล้วค่ะคุณ
อย่าไปโทษแม่บ้านเค้าเลย” พยาบาลที่เฝ้าไข้
พยายามจะอธิบาย “ดิฉันเอง ก็ดูแลท่านไม่เคย
ห่าง แต่มันสุดวิสัยจริงๆ นะคะ”

เมื่อทุกคนอ้างเหตุผล ที่เมธาวรรณ ไม่
สามารถได้เตียงอะไรได้ อาการร้องให้พุ่มพายของ
เธอ ดูเหมือนจะสงบลง แต่เธอก็ยังแสดงอาการ
ฮึดฮัด ไม่พอใจอะไรบางอย่าง แล้วเดินออกจาก
ห้องไป ทุกคนรู้สึกโล่งอกไปตามๆ กัน

เมธาวรรณ ผากถูกไว้กับ แม่นวลกับแม่ปราง
หายออกจากบ้านไปสองสามวัน เธอขับรถออกไป
ไกลถึงต่างจังหวัด เพื่อต้องการตามหาใครคนหนึ่ง
เธอออกตามหาเขาอยู่หลายที่ ในที่สุดก็พบ ที่บ้าน
หลังหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนจะมีฐานะสักหน่อย แต่ก็อยู่
ห่างไกลจากตัวเมืองมาก

“อยู่ไกลชะขนาดนี้ มิน่าล่ะ จึงตามหาตัวยาก”
เมธาวรรณ เอ่ยทักทาย ขณะเดินเข้าไปหา ชาย
ร่างใหญ่ ผิวคล้ำ หัวเถิก หนวดหนาคำ ผู้เป็น
เจ้าของบ้าน ซึ่งกำลังยืนชมกับไก่ชนตัวโปรด กับ

เพื่อนสองสามคน เขามองเห็นแขกที่มาเยี่ยม ก็จำได้ว่า เป็นใคร จึงส่งสัญญาณ ให้เพื่อนสองคน หลบไปทางอื่นก่อน

“นางฟ้าหรือซาตานกันแน่ ที่หลงมาถึงที่นี่” เขายิ้ม ทักทาย เหมือนได้พบเพื่อนเก่า ที่ไม่เจอกันมานาน เมธาวรรณ ต้องรู้จักเขาดี จึงไว้ใจเดินเข้าไป นั่งพักถึงในบ้าน ตามคำเชิญ

“น้องสาว ใจถึงเหมือนเคยนะ ที่ตามมาจนถึงที่นี่” เขายังยิ้ม พุดเย้าเล่น “พักให้หายเหนื่อยก่อน ไม่ดีเรือ มาถึงที่นี่แล้ว ค่อยๆ พุดธุระกันทีหลังก็ได้”

“พี่พล ฉันไม่พูดอ้อมค้อมละนะ ฉันมาไกลถึงที่นี่ เพราะมีเรื่องสำคัญ จะให้ช่วย”

เมธาวรรณ เข้าเรื่องทันที บุรุษที่มีที่ท่ายิ้มกริ่ม ก็เปลี่ยนกิริยาทันทีเหมือนกัน เพราะรู้ว่าขณะนี้แขกของเขา มีแววคุ้ยเขี่ยเรื่อง ผิดจากทุกคราว

“เอ่อ ... จะเอาอย่างไร ก็ได้”

เขาหยิบกระดาษรูปถ่าย สองสามแผ่น จากมือของเมธาวรรณ มาพิจารณาดู พร้อมกับทำท่า

ดังเด แสดงการต่ออรอง ซึ่งเมธาวรรณรู้ดี เธอยืน
ห่อกระดาษสีน้ำตาลให้ชายคนนั้น

“นี่ค่าจ้างครั้งแรก อีกครั้ง เมื่องานเสร็จ”

“ไว้ว! มันยาก พอๆ กับงมเข็มในมหาสมุทร
เลยนะเนี่ย”

“ก็เพราะอย่างงี้ล่ะสิ ฉันเลยมาขอให้พี่ช่วย
ฉันไม่ไว้ใจคนอื่น” เธอตั้งคำถาม “ไปสืบดูว่า สอง
แม่ลูกนั้น อยู่ที่ไหน แล้วกำจัดซะทั้งแม่ทั้งลูก”

“แต่ต้องให้เวลาสักหน่อยนะ”

“นั่นล่ะ แล้วแต่พี่ แต่ที่สำคัญ เรื่องนี้ต้อง
ระมัดระวังและเงียบสนิท”

...

หลังจัดงานฌาปนกิจ ผู้ว่านครวิชัยยศ เสร็จ
สิ้นลง ทนายบุญยืน จึงนัดหมายญาติๆ ของผู้
วายชนม์ ให้มารับฟังคำอ่าน ในพิณกรรม ของ
ท่านผู้ว่านครยศกร ซึ่งเขียนไว้ก่อนอสัญกรรม
พวงญาติของท่าน ก็มีไม่กี่คน ล้วนแต่เป็นญาติ
ห่างๆ มีพยานห้าคน เมธาวรรณ กับ ลูกไบเตย
นั่งหน้าสุด ในห้องโถงใหญ่ของบ้าน แม่นวล แม่

ปราง นายชิต และคนรับใช้อื่นๆ ก็มาร่วมรับฟัง
ด้วย

“ข้าพเจ้า” ทนาย อ่านข้อความในพิณกรรม
“ผู้ว่าราชการนครวิชัยยศ นามว่า ยศกร วิมลมาศ
มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ ขณะทำพิณกรรมนี้ ขอ
ประกาศต่อญาติ และต่อสาธารณชนว่า หลังจาก
ข้าพเจ้าถึงแก่อสัญกรรมลง ข้าพเจ้าขอโอน
ทรัพย์สินที่มีอยู่ครึ่งหนึ่ง ได้แก่ ที่ดินหนึ่งร้อยไร่
พร้อมสิ่งปลูกสร้าง และผลประโยชน์ที่เกิดขึ้น
ให้แก่นางเมธาวรรณ ภรรยาของข้าพเจ้า และ
เด็กหญิงไบเตย บุตรสาวของข้าพเจ้า ซึ่งเกิดกับ
นางเมธาวรรณ ส่วนที่เหลืออีกครึ่งหนึ่ง คือที่ดิน
อีกหนึ่งร้อยไร่ พร้อมสิ่งปลูกสร้าง และ
ผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นบนที่ดินผืนนี้ รวมทั้ง บ้าน
หลังนี้ ให้ตกเป็นของ นางจันทน์ ภรรยาอีกผู้หนึ่ง
ของข้าพเจ้า และ เด็กชายสังขุมิ ซึ่งเป็นบุตร
ของข้าพเจ้า ที่เกิดกับนางจันทน์ หากพวกเขา
ยังมีชีวิตอยู่ หากไม่แล้ว ให้ยกบ้านหลังนี้ตกเป็น
กรรมสิทธิ์ของเด็กหญิงไบเตย เมื่อมีอายุได้ยี่สิบปี
บริบูรณ์ ส่วนทรัพย์สินที่เหลือ ให้ตั้งเป็นกองทุนที่
เป็นประโยชน์สาธารณะ”

เมธาวรรณ แสดงความไม่พอใจ พยายามจะลุกขึ้นคัดค้าน แต่ทนายส่งสัญญาอนุญาตห้ามไว้ หยุดรอ จนเมธาวรรณ สงบจิตสงบใจลงแล้ว จึงอ่านต่อไป

“ข้าพเจ้า มอบหมายให้ ทนายบุญยืน เก่งนิติกรรม เป็นผู้จัดการมรดกของข้าพเจ้า ลงนาม ยศกร วิมลมาศ ... หวังว่าทุกท่าน คงเข้าใจในข้อความนี้ดี กันทุกคนนะครับ”

เมื่อแขกทุกคนกลับกันไปหมดแล้ว ทนายบุญยืน เดินเข้าไปพบกับ เมธาวรรณ เพื่อชี้แจงเรื่องการจัดการทรัพย์สิน แต่เขากลับถูกโจมตี จากคำพูดกระแทกแตกตื่นของเธอ

“ไม่ยุติธรรม บ้านหลังนี้ ดิฉันเป็นผู้อยู่อาศัย นั้นพินัยปลอม คุณทนายปลอมแปลงมันใช่ไหม?”

“ผมทำตามหน้าที่ครับ” ทนาย ดีสีหน้าซึ่งซึ่ง “และกรุณา อย่าหมิ่นประมาทผม ในที่สาธารณะอย่างนี้ ความอดทนของผม ก็มีจำกัดเหมือนกัน”

เมื่อเจอไม่แข็งเช่นนี้เข้า เมธาวรรณ ถึงกับนั่งอึ้ง ไม่กล้าขึ้นเสียงกับทนาย ตงฉินของเธออีกต่อไป

“ในระหว่างที่รอผู้รับมรดกอีกฝ่ายหนึ่ง ผม
แนะนำให้คุณอย่าแตะต้อง หรือเคลื่อนย้ายข้าว
ของในบ้านหลังนี้ เพราะคุณไม่มีสิทธิ์ จนกว่าผม
จะค้นหาตัวคุณจันทน์และลูก ให้พบเสียก่อน แล้ว
รอฟังพวกเขาว่าจะตกลงกับคุณอย่างไร ซึ่งตอน
นั้นผมก็หมดหน้าที่แล้ว”

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๔ คำดั่งลับ
กลับไปที เว็บบทนิยาย คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>